

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 12.

Ljubljana, 1. decembra 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

16. Dober dan!

Ptice mile so zapele
v novi dan,
med seboj si šepetale:
Dober dan!

Tam cveticam na poljani:
Dober dan!
Drevju v gozd prostrani:
Dober dan!

Stričku jaz želim in tetki:
Dober dan!
Vsem vaščanom in sosedom:
Dober dan!

Solnce že obsiplje z žarki
svetno plan;
mene pa poljublja — pravi:
Dober dan!

Boleslav Ratislavov.

17. Jutranji pozdrav.

Tam izza gore
zora prihaja.
Tam za gorami

nada mi vstaja.
Tamkaj je sreča
moja doma.

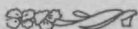
Tamkaj pod goro
v kočici mali
materi zdaj se

lice smehljá.
Tamkaj naroča
misel ji vroča
srčne pozdrave

tja čez dobrave
svojemu sini,
ki je v tujini.
Oj skrbna mati!

Zarja, daj znati,
da ji povračam
tople pozdrave
tja čez dobrave.

Mokriški.

Dobri ljudje.

31. Sikstinska salata.

Rimu je zbolel ubožen odvetnik. Zdravnik, ki ga je zdravil, je bil slučajno tudi papežev zdravnik. Ta se je spomnil, da je bolnik s tedanjim papežem Sikstom V. dobro znan še iz onih let, ko je bil papež frančiškan. Zato omeni pri papežu o svojem bolniku in njegovem uboštvu, pa se mu zdi, da se papež niti ne zmeni ne za njegove besede. Ljudomili zdravnik izkuša drugi dan zopet obrniti pogovor na siromašnega odvetnika. „Temu je že pomagano,“ odgovori papež; „jaz se tudi pečam včasih z zdravilstvom, pa sem mu zapisal salato, ki mu bo gotovo dobro teknila“.

„Salato, sveti oče!“ vzklikne zdravnik, „to zdravilo mi je novo, vendar nočem dvomiti o njegovi zdravilni moči.“ Zdravnik odide ter hiti k odvetniku, ki ga najde zdravega, in želi seveda izvedeti kaj natančnejšega o zdravilni salati. Ni bila še použita in lahko jo je še videl v skledi. „Kako, saj to so navadne rastline“! zakliče zdravnik. „Le natančneje preiščite,“ veli odvetnik, „najkrepkejša zelišča leže spodaj.“ Zdravnik preišče in vidi dno sklede vse pokrito z zlati. Glas o tem dogodku se je hitro raznesel po vsej Italiji, in če je kdo bolj potreboval podpore nego zdravila, se je reklo: „Temu bi pomagala sikstinska salata.“

32. Nebeški ključ.

V Parizu je nekako pred dvajsetimi leti v glavni zbirki podob (v Louvru) opazoval neki gospod dve obiskovalki, gospo in hčerko ter nam sporočil to-le:

„Mama, mama! glej no to-le krasno sliko — kaj pa pomeni?“

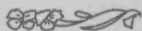
„Dete, na tej sliki nam je mojster slikar predstavil našega Gospoda, ko daje svetemu Petru nebeški ključ!“

„O, mama, ko bi imela jaz nebeški ključ! Precej bi odprla, in mi vsi, ata in mama in jaz, bi bili srečni pri ljubem Bogu!“

„Če ti je toliko do tega, dete, ga boš prejela. Na Pont-neuf (Novem mostu) ti ga izročim.“

Te besede so tako razveselile dobrega otroka, da začne poskakovati in veselega obraza oznanjevati srečujočim, kaj je obljubila mati. Kako se bo neki to končalo, sem si mislil in sem šel za materjo in njenim otrokom. Ko prideta na določeni kraj (Pont-neuf), seže mati v svojo denarnico in poda svoji hčerki, rekoč: „Pojdi, Lenčika, in nesi to-le ubogemu slepemu možu tam-le, ki trepetaje in jokaje prosi miloščine.“

Ko se deklica vrne, se zaupno ozira v dobre in mile materine oči in izpregovori radostno: „Oh, dobra mama, zdaj sem razumela! Izročili ste mi zdaj-le nebeški ključ, kajti naš dobri abé (duhovni oče), ki nam razlagajo katekizem v cerkvi naše Gospe (Notre-Dame), so nam rekli zadnjo nedeljo, da nam miloščina odpira nebeška vrata.“

Božičnica.

Gorje je ločeno od vsega sveta. Visoko gori v hribih je, in do nobene vasi ne vodi cesta. Samo razriti kolovozi drže semintja in tupatam kaka steza, po kateri morejo hoditi samo Gorjani. Hiše so daleč druga od druge. Toda kmetje so premožni in nezadolženi. Dasi nimajo velikih dohodkov, so vendar vedno veseli in zadovoljni. Zadostuje jim domača hrana in ovsenjak. Pšenični kruh pečejo gospodinje samo trikrat v letu:

za Veliko noč, za Binkošti in pa za Božič. Na najvišjem hribu stoji cerkev, preprosta, a mična. Ni velika, a tudi ne premajhna. Lepo pa je, da je vsako nedeljo polna do zadnjega kotička. Poleg cerkve stoji pritlično župnišče in nekoliko niže, na mali ravninici, šola. Da, tudi šolo imajo Gorjani in še zelo ponosni so nanjo! Pred par leti so jo sezidali, lepo, enonadstropno — in marsikateri dolinski vasi bi bila lahko v ponos. Do zadnjih časov je poučeval mladino gospod župnik; a z leti so mu začele pohajati moči in svetoval je županu, naj prosi za kako novo učno moč. Gospod župan, ki je obenem tudi edini gostilničar na vasi, je premišljeval dolgo. Naposled je sklical občinske svetovalce, ki so z velikim trudom podkrižali — vsi, od prvega do zadnjega — prošnjo na okrajni šolski svet. Po dolgem uvodu je bilo v prošnji povedano vse natanko, koliko je otrok, kako so pridni, kako izborno je šolsko poslopje, in na koncu je bilo še napisano, da se občinski svet trdno nadeja, da mu slavni okrajni šolski svet ne bo odrekel ponižne prošnje ter poslal ugledni občini gorjanski poštenega in vestnega učitelja.

Tako se je zgodilo, da je prišla tisto jesen na Gorje nova učna moč v osebi mlade učiteljice Terezije. Izprva je Gorjani niso marali, ker jim ni bilo po volji, da je prišla učiteljica mesto učitelja, in pa, ker je bila oblečena preveč gosposko. Polagoma pa so se privadili ljudje učiteljice in ona ljudi. Prvo se je menda zgodilo še lažje kot drugo; kajti gospodični Reziki kar ni hotelo v glavo, kako da mora ravno ona v take hribe, ko je bila vendar vedno tako vestna in marljiva v izpolnjevanju svojih dolžnosti. Toda kadar si človek ne more pomagati, išče tolažbe v tem, da se izkuša prepričati, da je pač najbolje tako, kot je. Zato se je končno tudi gospodična Rezika — kakor so jo splošno nazivali — potolažila. Tupatam je ogovorila gorjansko dekle, ki se je čutila vsled tega vso srečno. Po preteku enega meseca je bila učiteljica znana že z vsemi Gorjani, in kamor je prišla, je dobrodošla.

Nekoč je prišla županova Hanca k učiteljici na obisk, dasi sta bili v prostem času že itak vedno skupaj. In tedaj ji je začela učiteljica praviti, da bi bilo lepo

in veselo, če bi priredili za Božič otrokom božičnico. Hanca jo je pogledala začudeno; kajti o kaki božičnici še ni bila nikdar ničesar slišala.

„Kaj pa naj bi bilo to,“ je vprašala naposled in zvedavo pogledala učiteljico.

„Veš, Hanca, tu-le v šoli bi lahko napravili to reč. Dobili bi kje kako lepo smrečico, da bi postavili božično drevesce. Potem bi nakupili raznih drobnarij, da bi drevesce primerno okrasili. Morda bi še kaj zapeli, dali otrokom kaka mala darilca in se tako vsi skupaj nekoliko poveselili. Saj pravijo, da ima vesele ljudi rad Bog in ljudje.“

Hanca je kar strmela, ko ji je učiteljica pripovedovala o svoji nameri. In ko je končala, je bila vsa zadovoljna in vesela.

„Da, da, to moramo narediti,“ je vzklikala vsa iz sebe.

„Ampak,“ jo je prekinila učiteljica, „za vse to pa treba denarja. Kje bi pa tega dobili?“

„Hm, hm,“ je odvrnila Hanca, „nato pa še mislila nisem. Saj res, denarja bi bilo treba, denarja.“

„Veš kaj, ti bi bila ravno pripravna za to, da bi nabirala okrog. Kar k vsaki hiši bi šla in bi vse lepo razložila, kako in kaj. Županova si, in ljudje te imajo radi. Ti bi dobila več kot jaz, ker ti ljudje bolj zaupajo, že zato, ker si domača. Če si ne upaš sama, bi si izvolila še par tovarišic.“

„Oh, saj res! Prav izvrstno! Še danes začnem z delom. Najprvo povem doma, potem bom pa kar šla nabirat okrog.“

Nato sta se dekleti še nekoliko pomenili o raznih podrobnostih in se poslovili; kajti Hanca je komaj čakala, da pride domov in pove, kaj sta sklenili z gospodično Reziko.

* * *

„Jej, jej! Letos bo pa nekaj lepega o Božiču,“ so govorili ljudje, kjerkoli sta se dva srečala. „Županova Hanca pravi, da bo skoraj še lepše kot v cerkvi: Na smreki bodo gorele sveče — in ne vem, kaj še vse bo tam.“

Vendar niso vsi zaupali učiteljici in njenim sotrudnicam. Nemalo število jih je bilo, ki so sicer dali nekaj drobiža „že zaradi lepšega“, a so si natihem mislili, da iz vsega vkup ne bo nič.

„Bog ve, po kaj je neki prišlo k nam to bledečno ženišče?! Če misli, da bo iz nas izžemalo denar, se presneto moti. Saj nismo tako neumni!“

Ker so bili torej ubogi Gorjani deljeni v dva tabora, je bilo vsesplošno pričakovanje tem nestrpnjše. Vedno in vedno so pogledovala dekleta in matere v pratiko, če bo že kmalu Božič, pa kar nič se ni hotel približati ta tako željno pričakovani praznik.

Največje zanimanje za božičnico pa je vladalo med šolsko mladino. Saj tej je bila v prvi vrsti cela prireditev namenjena. Na poti v šolo in iz šole in tudi sicer so govorili otroci vedno le o božičnici. In ker jim je učiteljica nekoč rekla, da bodo smeli samo najpridnejši k božičnici, so se vsi z neko ognjevito vnemo kosali med seboj, kdo bo najmarljivejši. Učiteljica je imela pri pouku uspehe, kakršnih se ni nadejala. Pa tudi starši so bili zadovoljni. Če je bilo treba pisati sinu k vojakom, ni bilo potreba hoditi v župnišče, ampak kar fantič ali deklina, ki je trgala komaj drugo leto obleko po šolskih klopeh, je napisala vse tako dobro in lepo, da so starši kar strmeli. Ta napredek je povišal tudi zaupanje v učiteljčino poštenje, in preden je prišel Božič, so že vsi verjeli, da bo božičnica res nekaj takega, česar dotlej še niso videli.

* * *

Teden pred Božičem je prišla učiteljica k županovim. Hanca jo je gledala že od daleč skozi okno in ji je stekla naproti.

„To mora biti pa res nekaj posebnega, da prihajate Vi zopet enkrat k nam,“ je hitela kakor v eni sapi, „zdaj vas že ni bilo cel teden.“

„Iz mesta so poslali naročene stvari,“ je urno odgovorila učiteljica. „Pa ne vem, kdo bi šel v Godovič na pošto ponje.“

„To je mala skrb! Naš Francelj pojde. Saj je močan za tri druge.“

Ko sta deklici prišli v hišo, je pritekla takoj mati županja in zelo prijazno pozdravila učiteljico.

Hanca je brž tekla klicat Franceljna, ki je ravno pokladal živini.

„Ti, v Godovič pojdeš — na pošto. Iz mesta so poslali naročene stvari za božičnico.“

„I, zakaj pa ne,“ je odgovoril Francelj počasi. „Samo, če ne bo pretežko.“

„No, tak fant, pa izpregovori kaj takega,“ se je zasmejala Hanca, in Franceljna je bilo precej nekoliko sram.

„No, nekaj moram reči,“ je odvrnil v zadregi.

Nato sta šla oba v hišo. Ko je pa Francelj zagledal učiteljico, ki je bila ravno v živahnem pogovoru z mlajšo županovo deco, se mu je zazdelo nekoliko neprikladno, da pride v tako zamazani obleki v hišo pred gospodično Reziko, in hotel se je nekaj opravičevati, a učiteljica ga je brž prekinila.

„A, kaj bi tisto! Saj smo domači. Kajne, Francelj, da pojedete na pošto po tiste drobnarije?“

„Precej grem,“ je odvrnil Francelj. Vzame s police zelen kastorec,¹ ki ga je imel samo za praznik, in odide.

Učiteljica pa je začela razlagati, česa bi še bilo vsega treba, da bi se prireditvev primerno izvršila. Sobo bi morali okrasiti z zelenjem. Fantje naj bi nanosili lepih smrekovih in jelkovih vej, pa še kaj bršljana; a dekleta naj bi iz tega naredile vencev. Vse drugo bo preskrbela ona sama. Hanca je bila zadovoljna, in ko je proti poldnevu odšla učiteljica nazaj proti šoli, je bila zelo vesela, da ji gre vse tako posreči.

* * *

Počasi je potekal čas, a končno je vendar prišel težko pričakovani 26. december. Ko se je zmračilo, so se ljudje začeli zbirati v šoli. Vse je prišlo. Matere z otroki, dekleta, fantje in tudi možje so prišli pogledat. Vsepovsod so se čuli vzkliki začudenja. Eden se ni mogel dovolj načuditi lepo okrašeni „dvorani,“ drugi

¹ Kosmat zimski klobuk.

zopet raznobojnim lampijončkom, ki so tako lepo razsvetljevali sobo, da je postajalo človeku kar mehko pri srcu.

Ko je prišla določena ura, je stopil gospod župnik v ospredje in v ljubkem govoru je pozdravil navzoče in se vsem zahvalil za trud in požrtvovalnost. Nato je stopila na oder desetletna županova Micika v beli obleki in z razčesanimi lasmi, in je deklamovala lepo pesem o božjem Detetu. Ko je končala, je učiteljica odgrnila zastor, ki je dotlej zakrival božično drevesce, in moški zbor, obstoječ iz samih krepkih gorjanskih fantov, je zapel „Pozdrav“.

„Zadoni nam, zadoni . . .“ se je razleglo po sobi kakor kipeča in vdana molitev blagih src.

Potem so pristopile belooblečene deklice in zelo urno prižgale sveče. Ej, to je bilo lepote, ko je zablestelo okrašeno drevesce kakor potrošeno z demanti. Otroci so kar poskakovali po klopeh. In v ozadju med možmi se je čulo zamolklo pritrjevanje.

„No, da bo tako lepo, tega si pa nisem mislil,“ je pripomnil eden in drugi.

Tedaj je prišel v sobo mal fant v beli haljici, okrašeni z zlatimi pasovi in našitki, in je stopil k drevescu ter začel deliti darila vsa po vrsti. Vsak otrok je dobil nekaj in vsak kaj takega, da je bil vesel.

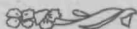
Ko so bili že vsi otroci obdarjeni, je zopet zapel fantovski moški zbor.

„Lahko noč . . .“

Materam so igrale solze radosti v očeh. Deci pa se je smejalo kar samo od prevelikega veselja.

Ko so ljudje odhajali domov, je še učiteljica otrnila solzo vesele zadovoljnosti in se kar ni mogla načuditi, da je imelo njeno delo tako izreden uspeh . . .

Gnjevoš

Karlo Felix iz Aleksandrije

sin slovenske matere od sv. Lucije ob Soči, napravljen za prvo sv. obhajilo, ki ga je opravil v cerkvi sv. Jožefa v Ramlih. (Križec na prsih pomeni odlikovanje pri preizkušnji iz krščanskega nauka.)

Jelica.

(Zgodba iz doline jagnjeniške.)

Yračali so se od pogreba; pust jesenski dan je bil. Siva, težka megla je legala nad zaspano zemljo. Jelica je tiščala robec na očeh in je jokala: ravnokar so ji bili pokopali ljubo, predrago mater v hladni grob. Mlajša sestra Danica, komaj petletna, je šla tiha poleg nje in ni vedela, zakaj joče Jelica; saj je mati vendar doma, tam v kuhinji, lonec žgancev na ognjišču, mirna in skrbna se ozira gotovo proti durim in pričakuje . . . Tako je mislila mala Danica in ni jokala kakor Jelica.

Prišli so do krčme. Pogrebci so šli pit sedmino, Danica in Jelica pa sta se odpravili proti domu, ki je belel izza košatega vejevja jablan in hrušek tam v dolini . . . Tihó sta hodili in sta molčali med potjo. Smrt, ki je bila pokosila ljubo mamico, je še prhutala v zraku s svojimi temnimi krili, grozna, strašna . . .

Komaj sta bili doma, pred pragom, je poklicala Danica:

„Mama! Mamika! — — Lačna!“

„Bodi tiho!“ je zajokala še huje Jelica. „Mamice ni več; v grobu je sedaj, njena duša pa v nebesih . . .“

„Mame da ni?! . . . O mama, zlata mamica! Kaj bo sedaj, kaj bom počela brez tebe?“

Jokaje je odprla Danica duri in je pogledala v kuhinjo: matere res ni bilo . . . Mrtva tišina vsenaokoli, kamor gre pogled. Ni je več dobre mamice pred sajastim ognjiščem; njenega toplega pogleda, njenih ljubeznipolnih, dobrih oči ni več najti med belim razpadajočim zidovjem; povsod mirnorazlita grobna tišina kakor v mrtvašnici.

Pa je bil prijeten dom včasih! Živel je oče in živel je brat Janez — a sedaj ju ni več. Umrli sta pred leti in ostale so le še mati in Jelica in Danica. Sedaj pa tudi matere ni več. Odšla je za dragim očetom v hladno zemljico . . .

Tako se je naselila smrt v prej tako prijetni in ljubeznivi dom. In strah je bilo zato Jelico in Danico.

Sami sta stali naenkrat na vsem širnem svetu, siroti brez staršev.

Danica je stopila v izbo. Bil je mrak v njej. Sedla je na pogrnjeno postelj; tu si je zakrila beli obrazek v dlani in je jokala. Jokala je tudi Jelica; a njej, ki je bila že malo odrastla in ki je drugače razumela, kaj se pravi, živeti na svetu brez mame in ateja, je bilo še huje pri srcu.

„Kaj bova počeli, siroti, sedaj na svetu? Kdo naj nama daje jesti in piti? Kdo naju bo tolažil? — O mamika, o zlata mamica!“

Jelica je stopila k oknu in je spustila rulete; hladen mrak je legel v izbo. Plašno so zrle sive mračne stene na ubogi deklici. Tudi v vežo je šla nato Jelica in je zapahnila duri, ker se je bala.

Vrnila se je v izbo, sedla je na postelj in si je posadila malo Danico v naročje. Plakali sta obe za umrlo mamico, lica na licih, srce ob srcu, mladi siroti. Ozrli sta se tuintam plašni proti durim in sta jokali naprej.

V zraku pa je krilila smrt in se je režala s svojo golo, ostudno lobanjo . . .

* * *

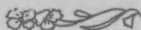
Bilo je mrzlo jutro, naletaval je sneg, in tedaj je šla Jelica od doma v svet; šla je v svet z žalostnim srcem, objokanimi očmi služiti. Mala Danica je pa ostala v vasi pri dobri ženici Julki.

Ostro je zapihal preko polja in ceste sever, huje je pritisnil mraz. Jelica se je zavila tesneje v lahno obleko, stisnila je natlačeno culico k prsim in je po spešila korake. Snežinke so se vrtele v zraku in so se tajale na njenem belem, lepem obrazku.

V mrazu in zimi je šla Jelica, sirota, od doma, iz doline jagnjeniške, v svet služiti in je jokala vso pot, vso dolgo pot. Zakaj spomnila se je na umrlo mamico, ki je bila skrbela prej za njo.

O Jelica, Bog s teboj!

Cvetinmirski.

Jaslice.

Václav Kosmák — Jožef Gruden.

Božiču se vsakemu še večjemu klatežu stoži po domačem ognjišču; želi si na sveti večer sedeti za mizo v milem pogovoru. Nič čudnega, da so mi kakor malemu dečku vse misli pred božičnimi prazniki uhajale domov k staršem. Ali iz Iglave na Martinkovo je pet milj hoda in snega je bilo do kolena. — Vkljub temu sem pisal domov vsem skupaj, če smem priti — a oče so mi odpisali, da bi me radi videli, pa se boje, da bi me zopet kaj ne doletelo na poti. „Ostani torej, ljubo dete, v božjem imenu v Iglavi. — O Veliki noči boš pa lahko prišel.“

Solze so me polile, ko sem bil prebral tisto pismo. Ali pozneje mi ni bilo žal.

Na sveti večer me je povabil součenec Rakovec, Iglavan, naj bi šel k njim, da bodo delali jaslice.

Zastavili smo cele pol sobe z odrom, nosili nanj iz podstrešja skale iz lepenke, hiše, drevesa in različne sohice, umetalno iz lesa izrezljane. Rakovčev oče je poveljeval kakor general, pribijal, stavil, urejal, da mu je pot s čela lil. Zdajpazdaj sem mu imel kaj podajati ali držati. Dan je minul kakor ura.

Ko se je zmračilo, sem šel večerjat. — V hiši, kjer sem takrat včasih dobival hrane, niso imeli otrok. Gospa mi je dala večerjo v kuhinji, ker gospoda še ni bilo doma. Jedel sem sam. Drugikrat bi mi morda bilo pri tem dolgčas, tistipot pa niti vedel nisem, kaj jem; moje misli so bile pri jaslicah.

Ko sem bil povečerjal, sem se zahvalil pa hitel nazaj k Rakovčevim. Takoj v veži sem zaslišal pobožno petje. Odprem vrata — vsa Rakovčeva družina kleči pred razsvetljenimi jaslicami in prepeva:

Pastirci, vstanite,
pogledat hitite!

Pokleknil sem k njim, pa ne morem vam povedati, kako mi je bilo. V zamaknjenosti sem gledal na žareče se jaslice.

Gori na griču je stalo stostolpo prelepo mesto, a spodaj pod pečinami hlev z Jezusčkom. Poleg njega sta klečala Marija in Jožef. V desno nad Betlehemom so stali štirje pastirji s čedami. Nad njimi je plaval angel. Pastirji so zdajpazdaj zaigrali veselo koračnico; še zdaj jih vidim. Posebno tistega s flavto v rumenih hlačah, kako igra in daje z desno nogo takt. In po vsej pokrajini kakšna lepota, kakšno življenje. Vse se je gibalo. Tam na strani se je vrtelo mlinsko kolo, in mlinar je hodil z vrečo semtertja. V gozdu sta tesala dva tesarja, lovec pa je meril na srno. Na drugi strani je potezal puščavnik za zvonček na svoji koči, a po cestah, mostovih, povsodi vse polno različnih ljudi: pek, mesar, žid, piskrovezec, kmetje, da, še celo na dimnikarja niso pozabili: gledal je pri lovčevih iz dimnika, kakor bi se čudil, kaj je to na svetu novega? Bilo vam je tako ropotanje, sekanje, zvončkanje in vrvenje, da nikdar tega. Nad vse pa je bil Jezusček z Marijo in sv. Jožefom, potem pa tisti štirje revni pastirci. Celo noč se mi je sanjalo o njih. Zjutraj sem šel k sv. maši k minoritom. Ali vam je bilo lepo. Sam pater Viktor je pel na koru pastirsko pesem.

Ves čas smo hodili občudovat „betlehemske jaslice“.

V Iglavi imajo v vsaki ulici po nekoliko hišah postavljene velike jaslice, t. j. Betlehem, in staro in mlado jih hodi gledat. O ti krasni časi! Često sem že vzdihnil: „Bože mili, vrni mi detinsko srce, da bi mogel še enkrat občutiti milino in vtisek Tvojega rojstva, kakor sem ga čutil in videl v duhu tedaj, ko sem gledal na Betlehem za jutra svojega življenja.“

O sv. Treh kraljih so dobile jaslice novo prelest. Nad hlevom je zažarela zvezda in pred hlevom so se prikazali sv. Trije kralji s spremstvom, z velblodi in konji vred. —

Ni mi znano, ali je v Iglavi še dandanašnji ta lepa navada. Ako je, ji pač mnogi dijak hrani v tajnem kotičku svojega srca krasen in obenem hvaležen spomin — kakor jaz.

Mene je Betlehem nagradil z objemom in sladke materinske besede — je govorilo iz njega k meni nebo!

Strah.

Pojdi po trske v drvarnico“, so ukazali mati Tončku zvečer, ko je bilo že temno. A Tonček je prijel materino krilo in zajokal.

„Ne, ne grem . . . tam zunaj je strah!“

„I, norček, kakšen strah“, so se zasmejali mati.

„Je, strah je — sinoči sem ga videl. Take svetle oči ima — pa nič se ne gane. A jaz se bojim, če bi me zgrabil . . . in raztrgal in . . .“

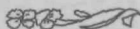
„No, nič se ne boj! Grem pa jaz s teboj — boš videl, da ti ne stori nič žalega!“

Tonček se je udal in šel počasi za materjo. A komaj sta prestopila vežni prag, je zakričal in zavil glavo v materin predpasnik.

„Je že tam — ali ga vidite, kako mu žare oči? Ne, ne tja — požre vas, mama!“

Tonček je jokal in prosil, a mati so se smejali in šli pogumno — strahu nasproti.

„Oh, kos mokrega, preperelega lesa“, so se zasmejali, a Tonček se ni mogel načuditi, kako, da moker gnil les ponoči tako svetlo „gleda.“ *Gnjevoš.*

Sveta noč.

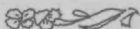
Sveta noč, na lahkih krilih
prišla si črez gaj in log,
da nam praviš v glasih milih,
koli nas je ljubil Bog!

Sveta noč, tvoja čaroba
spremljaj v leto nas novó;
naj od nas izgine zloba,
služimo Bogu zvestó!

Sveta noč, svetloba tvoja
naj posije v srca vsem,
ki pot greha, nepokoja
hodijo po svetu tem!

Sveta noč, daj vsem dospeti
enkrat v rájski Kanaán,
v pesni tam hvaliti vneti
ljubega Boga vsak dan!

Janko Leban.

Rešitev naloge v št. 11.

Mrzel snežec naletava,
nova se začne zabava.
Zima zdaj nas bo ločila,
v dve strani nas razpodila.
Hrabri se bomo sankali, drsali,
drugi pa gorke se peči držali.

Prav so rešili: Kumar Rudolf, dijak v Sp. Šiški; Orehek Milka, učenka VIII. razreda v Ljubljani; Trampuš Eliza in Ivanka, učenki Ciril-Metodove šole v Trstu; Miklavčič Andrej, učenec meščanske šole v Postojni; Albert Zlatica in Meršnik Pepca, učenki vnanje šole pri čč. sestrah uršulinkah v Ljubljani; Brejc Stana, učenka v Celovcu; Cencelj Angela, Cajhen Ljudmila, Rebek Cirila, Hribovšek Franja, Selič Angela, Kroflič Marija, Salmič Anica, Korošec Kar., Kavčič Ant., Jazbinšek Pavla, Kaluža Ter., Jeraj Alb., Dobovišek Zof., Lipovšek Ant., Rebov Mar., Ahtik Ant., Kantušer Alojzija, učenke IV. razreda pri čč. šolskih sestrah v Celju; Stanovnik Aleš, prvošolec v Ljubljani; Švigelj Fedor, učenec II. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Bloudek Leo, učenec IV. razreda; Mušič A. in Vašič Viktor, prvošolca; Toporiš Ivan, drugošolec; Schneider Feliks, učenec IV. razreda v Novem mestu; Klovar Zofija, učenka IV. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Kalan Marija, učenka V. razreda v Škofji Loki; Škrjanec Minka, Grabrijan Ančka, Kepic Jožica, Uršič Milka, Božič Viduška, Valant Valči, učenke III. razreda meščanske šole; Švigelj Stana, Nagú Danica, Hartman Erna, Jakše Elica, Hočevar Ela, Klun Maruška, učenke II. mešč. razr. v zavodu d. N. D. v Šmihelu pri Novem mestu; Hebar Marija in Munda Antonija, učenki pri sv. Tomažu v Ormožu; Lindič Ciril, Žnideršič F., Kanpiš Fr., Arkar Jos., Kobe Ivan, Grum Slavka, Fux Fr., Kristan Stanko, dijaki; Ferlič Martina, učenka VIII. razreda in Ferlič Alojzija, učenka VII. razreda v Novem mestu.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 11.

Rimska cesta.

Prav so odgovorili: Kumar Rudolf, dijak v Sp. Šiški; Trampuš Eliza in Ivanka, učenki Ciril-Metodove šole v Trstu; Miklavčič Andrej, učenec meščanske šole v Postojni; Albert Zlatica in Meršnik Pepca, učenki vnanje šole pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Brejc Stana, učenka v Celovcu; Hribovšek Franja, Jeraj Albina, Sinkovič Ant., Kosi Areta, Rebov Mar., Rebek Cir., Jazbinšek Pavla, Štifter Ana, Mirnik Ant., Kantušer Alojzija, Kaluža Ter., Ulipi Ter., Kroflič Mar., učenke IV. razreda pri čč. šolskih sestrah v Celju; Stanovnik Aleš, prvošolec v Ljubljani; Švigelj Fedor, učenec II. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Klovar Zofija, učenka IV. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Kalan Marija, učenka V. razreda v Škofji Loki; Škrjanec Minka, Grabrijan Ančka, Kepic Jožica, Uršič Milka, Božič Viduška, Valant Valči, učenke III. raz-

reda meščanske šole; Švigelj Stana, Nagú Danica, Hartman Ema, Jakše Elica, Hočevar Ela, Klun Maruška, učenke II. razreda meščanske šole v zavodu d. N. D. v Šmihelu pri Novem mestu; Lindič Ciril, Žnideršič F., Kanpiš Fr., Arkar Josip, Kobe Ivan, Grum Slavko, Fux Fr., Kristan St., dijaki; Ferlič Mart., učenka VIII. razreda, in Ferlič Al., učenka VII. razreda v Novem mestu.

Snežec.

Videli ga niste
snežca tistikrat:
v noči bil je prišel
tiho kakor škrat.

In kosmičke bele
stresal je okrog;
ko pa vi ste vstali,
zbežal brzonog.

Vi ste ga lovili,
nič ujeli ga —
on pa vam se smejal
glasno : ha, ha, ha!

Radoslav Bevč.

Vabilo na naročbo.

Prihodnje leto prične „Angelček“ že svoj **dvajseti** tečaj. Ker je pa pričel svoje potovanje — v manjših snopičih — že leta 1887, deluje že med slovensko mladino petindvajset let. Hvala Bogu, naše dobre slovenske družine so ga rade sprejemale pod svojo streho, in s tem naklanjale veliko veselja in koristi pridnim otrokom. Seveda bi si želel urednik še večjega zanimanja. Zato prosi, naj bi se novi letnik še z večjo vnemo širil med našo mladino.

„Angelček“ izhaja kot brezplačna priloga „Vrtca“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 h na leto. (Kdor naroči skupno deset izvodov, dobi enega povrhu.) Prodajajo se še poprejšnji tečaji in sicer II.—XIX. po 1 K v **Katoliški Bukvarni**. Naročnina za XX. tečaj pa naj se pošilja z naslovom: **Anton Kržič, c. kr. profesor, ali pa upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani (sv. Petra cesta 78.)**

